

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0110 van 30 mei 2012
in de zaak 1011/0208/SA/3/0180

In zake:

de nv [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Els EMPEREUR
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Brusselstraat 59
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
de heer [REDACTED]

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 29 oktober 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 23 september 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie beslist het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Dilsen-Stokkem van 15 juni 2010 niet in te willigen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van fotovoltaïsche cellen met een vermogen van 1,75 MW op een oppervlakte van 2,5 ha.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 mei 2011, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ive VAN GIEL die loco advocaat Els EMPEREUR verschijnt voor de verzoekende partij en de heer ■■■■■ die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 24 maart 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van fotovoltaische cellen met een vermogen van 1,75 MW op een oppervlakte van 2,5 ha”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 1 september 1980 vastgestelde gewestplan ‘Limburgs Maasland’, gelegen in industriegebied en bufferzone.

Bij ministerieel besluit van 1 december 1993 werd de bestemming van de betreffende zone in het gewestplan ‘Limburgs Maasland’ gewijzigd van industrie naar verblijfsrecreatie en bufferzone. De Raad van State heeft deze gewestplanwijziging evenwel bij arrest van 6 maart 2007 vernietigd.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het perceel is wel gelegen binnen de grenzen van een ontwerp van provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Bipool Eisden-Lanklaar’. Bij besluit van 15 december 2010 werd het ontwerp voorlopig vastgesteld.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 14 april 2010 een ongunstig advies uit:

“ ...

Dit negatief advies wordt gegeven om volgende redenen:

- de bouwvergunning kan wettelijk niet verleend worden wegens afwezigheid van een boscompensatieformulier in de zin van art. 90bis bosdecreet;*
- het bouwdoossier bevat geen inrichtingsplan voor de buffers waardoor de mogelijkheid bestaat dat er beperkingen opgelegd worden aan de buffers uit oogpunt van rendement panelen en aanleg parking;*
- vermits de vorm en opstelling van de panelen bepaald wordt door het navolgende gebruik als parking dienen beide dossiers als 1 gezamenlijk project beschouwd te worden;*
- het bouwdoossier is niet duidelijk hoe de voorliggende werken kaderen binnen de planningscontext van het Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan en het plan-MER.*

– de opbouw en inrichting van het terrein zoals voorgesteld in voorliggend bouwaanvraagdossier heeft mogelijke gevolgen voor de instandhouding van o.a. de gladde slang (Coronella austriaca), de nachtzwaluw (Caprimulgus europaeus), de boomleeuwerik (Lullula arborea) en de rugstreeppad (Epidalea calamita). Deze soorten zijn tevens aandachtsoorten binnen de aangrenzende speciale beschermingszone.
...”

Elia brengt op 15 april 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Op 15 juni 2010 meldt de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar aan de verzoekende partij dat de beslissingstermijn met betrekking tot de aanvraag van de verzoekende partij is verstreken en dat de aanvraag stilzwijgend werd geweigerd.

Tegen de stilzwijgende weigering tekent de verzoekende partij op 12 juli 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 2 september 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Op 23 september 2010 beslist de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en geen stedenbouwkundige vergunning te verlenen en herneemt hierbij de overwegingen uit het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar:

“ ...

*Overwegende dat bij de gewestplanwijziging van 1 december 1993 de bestemming van deze zone gewijzigd werd naar verblijfsrecreatie en bufferzone;
dat deze gewestplanwijziging vernietigd werd door de Raad van State bij arrest van 6 maart 2007, waardoor de oorspronkelijke gewestplanbestemming opnieuw van kracht werd;*

Overwegende dat het gebied mogelijk overstromingsgevoelig is; dat in het kader van de watertoets het advies gevraagd dient te worden van de waterbeheerder van de [REDACTED], de NV Scheepvaart; dat dit advies ontbreekt;

Overwegende dat aangezien de aanvraag betrekking heeft op ontbossing een goedgekeurd boscompensatieformulier dient voorgelegd te worden vooraleer een vergunning verleend kan worden;

Overwegende dat een openbaar onderzoek vereist is indien de aanvraag betrekking heeft op het oprichten en wijzigen van infrastructuurwerken met een lengte van meer dan 200 meter; dat er geen stukken werden bijgevoegd waaruit blijkt dat een openbaar onderzoek georganiseerd zou zijn;

Overwegende dat aangezien de te ontbossen oppervlakte de 3 ha niet overschrijdt er geen milieueffectenrapport dient te worden opgesteld;

Overwegende dat juridisch gezien de aanvraag dient getoetst te worden aan de huidige bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, zijnde industriegebied en bufferzone;

Overwegende dat het voorstel om volwaardige industriegrond, op te offeren voor het plaatsen van een zonnecentrale bestaande uit een veld van zonnepanelen op een terrein

van 2,5 ha, vanuit de stedenbouwkundige visie inzake oordeelkundig en duurzaam ruimtegebruik niet te verantwoorden is;

dat dergelijke installaties op de daken van gebouwen en/of constructies dienen voorzien te worden zodat waardevolle bouwgrond efficiënt en nuttig gebruikt kan worden; dat het argument van de aanvrager dat deze industriegrond nog steeds beschikbaar is voor de eventuele uitbreiding van het bestaand bedrijf en dat de zonnepanelen dan op het dak van deze uitbreiding kunnen geplaatst worden, niet realistisch is en bijgevolg niet kan bijgetreden worden;

Overwegende dat het agentschap Natuur en Bos terecht vragen stelt bij de aanleg van de buffer; dat deze aan de westzijde in de (huidige) bestemmingszone natuurgebied voorzien wordt; dat in principe de bufferzone binnen het industriegebied dient voorzien te worden;

Overwegende dat naar de toekomstige ontwikkeling toe de aanvraag ook getoetst dient te worden aan het ontwerp provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan Bipool Eisden-Lanklaar; dat de hoofdlijnen van het plan vastgelegd werden in 3^{de} planvisie van 15 januari 2009; dat de gebiedsinvulling zich verdeelt in globaliteit in 3 planonderdelen:

- centrale groen-recreatieve corridor (toegangsgebied NPHK;
- deelgebied Lanklaar (verblijfsrecreatie);
- deelgebied Eisden (stedelijke ontwikkeling);

dat de visie als ruimtelijk concept vertaald kan worden als: "een bipolaire ontwikkeling (verblijfsrecreatie te Lanklaar en stedelijke ontwikkeling en dagtoerisme te Eisden) met een centrale groen-recreatieve corridor (park en open ruimte) als zowel bindend als scheidend element en als toegangsgebied voor het Nationaal Park Hoge Kempen.";

Overwegende dat voor het projectgebied volgende opties vastgesteld werden:

- noordelijke ontsluiting vanaf N75 in bufferzone;
- zone voor toeristische verblijfsaccommodatie;

Overwegende dat volgens het ontwerp RUP de bufferzone een breedte zou dienen te hebben van ca. 70m; dat dit betekent dat quasi het ganse perceel binnen deze bufferzone zou vallen;

dat verder de aanleg van een grootschalige parking op deze locatie niet is aangewezen; dat gegroepeerde parkings in het ontwerp RUP vastgelegd worden op meer zuidelijke locaties, en centraal in het gebied;

dat de aanleg van zonnepanelen in ieder geval beter kan gebeuren op minder beboste locaties; dat hier zich bijkomend de vraag stelt hoe deze oppervlaktes landschappelijk ingekleed kunnen worden; dat het ontwerp PRUP om deze reden vraagt bij iedere nieuwe inplanting bij de aanvraag een inrichtingsstudie voor de ruimere omgeving te voegen; dat deze inrichtingsstudie ontbreekt en in feite ook niet opgesteld kan worden, aangezien het momenteel zonevreemde ontwikkelingen zou betreffen;

Overwegende dat zowel onder het toepassingsgebied van het decreet van 18 mei 1999 (en latere wijzigingen tot aan de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en bijhorend uitvoeringsbesluit als onder het toepassingsgebied van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en bijhorend uitvoeringsbesluit voorliggende aanvraag beschouwd wordt als een handeling van algemeen belang;

dat in de beslissing van de deputatie bij gelijkaardige aanvragen reeds gesteld werd dat het hier een handeling van algemeen belang betreft, nl. beslissing d.d. 17 december 2008

bij aanvraag voor het plaatsen zonnepanelen door █████ NV te Lommel en nv █████ te Opglabbeek;

Overwegende dat noch de gemeente Dilsen-Stokkem, noch de deputatie bevoegd is inzake aanvragen voor stedenbouwkundige vergunningen voor handelingen van algemeen belang zoals deze die nu voorligt; dat wanneer de gemeente in deze toch een beslissing neemt zij dan hiermee buiten de haar decretaal toegekende bevoegdheden treedt; dat een beroep bij de deputatie volgens de reguliere procedure dan ook een voortzetting van een manifest onregelmatige procedure betekent;

Overwegende dat gelet op de bovenvermelde overwegingen en de ontbrekende stukken de aanvraag niet voor vergunning in aanmerking komt;

*Overwegende dat het beroep niet wordt ingewilligd;
...”*

Dit is de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem tevens een aanvraag ingediend voor een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een bedrijfscentrum met 261 verhuurbare bedrijfsruimten en bijhorende accommodatie op aanpalende percelen. Op 8 maart 2010 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden.

De verwerende partij heeft op 24 juni 2010 het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tegen voormelde beslissing van 8 maart 2010 deels ingewilligd en aan de verzoekende partij onder voorwaarden de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het hoofdgebouw van het project met zijn bijgebouwen en de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de losstaande bedrijfsruimten ten zuiden en ten westen van de hoofdbouw.

Tegen dit besluit werd door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar bij de Raad een beroep tot schorsing en vernietiging ingediend. Het dossier is bij de Raad gekend onder het nummer 2010/0656/SA/2/0607. Met een arrest van 16 augustus 2011 (nummer S/2011/0097) heeft de Raad de vordering tot schorsing verworpen.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd met een aangetekende brief van 30 september 2010 betekend aan de verzoekende partij.

Het voorliggende beroep werd ingesteld met een aangetekende brief van 29 oktober 2010 zodat het tijdig is conform artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij als aanvrager van de vergunning kan aangemerkt worden als een belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij een afschrift van haar actueel geldende statuten en van de akte van aanstelling van haar organen, evenals een bewijs dat het daartoe bevoegde orgaan beslist heeft om in rechte op te treden, bij haar verzoekschrift heeft gevoegd.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft de moeilijk te herstellen ernstige nadelen die zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Verzoekende partij heeft op 8 maart 2010 van verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning bekomen voor het bouwen van een bedrijvencentrum en bijbehorende accommodatie op de betrokken locatie. De aanvraag voor het plaatsen van de zonnepanelen is essentieel voor de haalbaarheid van het uitvoeren van de vergunning voor het bouwen van voormeld bedrijvencentrum.

Bijgevolg dient – teneinde het project met betrekking tot het bedrijvencentrum niet in het gedrang te brengen – zo spoedig mogelijk de bestreden beslissing te worden geschorst, zodat de verwerende partij zo spoedig mogelijk wordt aangespoord om de gevraagde vergunning te verlenen. Ten gevolge van de weigering, kan verzoekende partij onmogelijk de werken aanvangen in uitvoering van de op 8 maart 2010 verleende en uitvoerbare vergunning.

Bovendien kadert de weigering in een onwettige politiek van “eigendomsverlamming”, waarbij op grond van een nog niet voorlopig vastgesteld voorontwerp van Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan wordt gesteld dat bij de aanvraag een inrichtingsstudie moet worden gevoegd, waarbij vervolgens uitdrukkelijk wordt gesteld dat de inrichtingsstudie onmogelijk kan worden opgemaakt. Ook wordt getoetst aan de voorschriften en het plan van dit niet voorlopig vastgesteld voorontwerp-PRUP. De weigeringsbeslissing heeft dus tot gevolg dat elke ontwikkeling van de betrokken gronden onmogelijk wordt gemaakt. Uiteraard maakt dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit in hoofde van verzoekende partij en wel een nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de onwettige overwegingen in de bestreden beslissing.

Ook wordt onterecht gesteld dat verwerende partij onbevoegd zou zijn om kennis te nemen van de aanvraag omdat het handelingen van algemeen belang zou betreffen. Ook deze overwegingen hypothekeren gedurende het bestaan van de weigeringsbeslissing de ontwikkeling van de site. Verwerende partij stelt immers onterecht dat de gevraagde handelingen, handelingen van algemeen belang zouden zijn. Indien verzoekende partij een aanvraag zou indienen bij de Gewestelijke Stedenbouwkundige Ambtenaar, zou deze zich terecht onbevoegd verklaren, maar ondertussen zou door de verwerende partij kunnen worden geargumenteed dat verzoekende partij zou hebben verzaakt aan haar aanvraag, waarvan de onwettige beslissing van verwerende partij thans voorligt voor Uw Deputatie. Bijgevolg zou onderhavige beroep zonder voorwerp worden. Ook hierom dient zo spoedig mogelijk een schorsing van de bestreden beslissing te worden uitgesproken, teneinde verwerende partij aan te sporen zo spoedig mogelijk een wettige beslissing, met name een beslissing tot inwilliging van het gevraagde project, te laten nemen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de aangehaalde omstandigheden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken dat bovendien voortvloeit uit de bestreden beslissing.

De bewering dat de uitvoering van het project waarvoor de verzoekende partij op 24 juni 2010 een vergunning heeft verkregen in het gedrang zou worden gebracht, is volgens de verwerende partij vaag en houdt juridisch geen steek. De verzoekende partij toont geenszins aan dat elke ontwikkeling van de site onmogelijk wordt gemaakt. Zo lijkt het op het eerste zicht trouwens al uit de lucht gegrepen dat de verzoekende partij niet met de uitvoering van het vergunde project zou kunnen starten als gevolg van de bestreden beslissing. De stedenbouwkundige vergunning van 24 juni 2010 is immers uitvoerbaar. De omstandigheid dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar tegen beslissing van 24 juni 2010 beroep heeft aangetekend bij de Raad doet hieraan geen afbreuk.

De schorsing heeft bovendien niet tot gevolg dat de verzoekende partij wel over een vergunning voor zonnepanelen zou beschikken. Dat de verwerende partij in dat geval zou worden 'aangespoord' om de vergunning alsnog te verlenen, vloeit volgens de verwerende partij alleszins niet rechtstreeks voort uit de eventuele schorsing, noch zal een dergelijke schorsing leiden tot het verkrijgen van de door de verzoekende partij beoogde vergunning. Het beweerd nadeel lijkt volgens de verwerende partij een louter financieel nadeel uit te maken, dat in principe niet moeilijk te herstellen is.

De verwerende partij stelt tot slot dat de beweringen van de verzoekende partij betrekking hebben op de grond van de zaak en bijgevolg een beoordeling van de middelen veronderstellen, wat niet in aanmerking kan worden genomen om een zogezegd moeilijk te herstellen ernstig nadeel te onderbouwen.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de

bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij mag zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient integendeel concrete en precieze gegevens aan te reiken waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

2.

Gegeven voorgaande overwegingen wenst de Raad de aandacht van de verzoekende partij in eerste instantie te vestigen op de omstandigheid dat een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een vergunningsbeslissing in essentie het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beoogt en geenszins kan aangemerkt worden als een aansporing, laat staan een drukkingsmiddel, om een vergunningverlenend bestuursorgaan, zoals de verwerende partij, ertoe aan te zetten alsnog een voor de verzoekende partij gunstige beslissing te nemen omtrent haar aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning zonder de procedure ten gronde af te wachten. Dit laatste niet in het minst rekening houdend met het principiële voorlopig karakter van de beoordeling door de Raad van de gebeurlijke ernst van de door de verzoekende partij aangevoerde middelen in het kader van een procedure tot schorsing.

In zoverre de verzoekende partij voorts aanvoert dat het plaatsen van de zonnepanelen essentieel is voor de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning van 24 juni 2010 en dat de thans bestreden beslissing elke ontwikkeling van de betrokken gronden onmogelijk zou worden gemaakt, stelt de Raad vast dat geen enkel concreet gegeven wordt aangereikt dat de Raad toelaat na te gaan of dit nadeel ernstig en moeilijk te herstellen is en tevens het gevolg is van de bestreden beslissing. Het komt de Raad bovendien geenszins toe om het administratieve dossier, dan wel het stukkenbundel van de verzoekende partij, op dit punt ambtshalve te onderzoeken. De verzoekende partij draagt de bewijslast en dient de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen uitdrukkelijk te concretiseren en aanschouwelijk te maken. Uit de in het verzoekschrift vermelde gegevens en uit de door de verzoekende partij meegedeelde stukken kan zulks evenwel niet worden afgeleid.

3.

In zoverre de verzoekende partij verder aanhaalt dat vereist wordt dat een inrichtingsstudie wordt gevoegd, die evenwel onmogelijk kan worden uitgevoerd en dat er wordt getoetst aan de voorschriften en het plan van een nog niet voorlopig vastgesteld voorontwerp van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan Bipool Eisdien-Lanklaar, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee minstens onrechtstreeks alludeert op de door haar ingeroepen middelen. Hetzelfde geldt met betrekking tot het argument dat de verwerende partij zich onterecht onbevoegd zou hebben verklaard om kennis te nemen van de aanvraag.

De mogelijke onwettigheid van de bestreden beslissing op voormelde vlakken, ongeacht de aard van die onwettigheid, betreft, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, een discussie over de grond van de zaak en levert op zich bijgevolg geen nadeel voor de verzoekende partij op dat de voor de schorsing vereiste graad van ernst vertoont.

4.

Aangezien de uiteenzetting van de verzoekende partij geen afdoende concrete en precieze gegevens bevat die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de vergunning

haar een ernstig nadeel kan berokkenen, zijn er evenmin redenen om na te gaan of de ingeroepen nadelen, ongeacht de doorlooptijd van de procedures voor de Raad, tevens moeilijk te herstellen zijn.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

C. Verzoek tot toepassing van artikel 4.8.3, § 1, tweede lid VCRO.

1.

Naast de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vraagt de verzoekende partij, in ondergeschikte orde, tevens het volgende:

“ ...

- Voor zover Uw Raad zou oordelen dat dit advies decretaal verplicht zou moeten worden ingewonnen – aan verwerende partij te bevelen om binnen het tijdsbestek van één week na het tussen te komen arrest het advies in te winnen van De Scheepvaart;
- Voorzover Uw Raad zou oordelen dat er toch een openbaar onderzoek zou moeten worden georganiseerd met betrekking tot de aanvraag – verwerende partij te bevelen dat zij binnen het tijdsbestek van één week na het tussen te komen arrest – al dan niet bij monde van de Gouverneur – het College van Burgemeester en Schepenen verzoekt een openbaar onderzoek te organiseren met betrekking tot de aanvraag.

...”

2.

De Raad beschikt conform artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO over een injunctierecht om het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, te bevelen een nieuwe beslissing te nemen, binnen een door de Raad te bepalen termijn. Gelet op artikel 4.8.3, §1, tweede lid, 1° tot en met 3° VCRO kan de Raad hierbij aanwijzingen geven aan de deputatie.

Anders dan wat de verzoekende partij lijkt aan te nemen, blijkt uit de betrokken bepaling zelf, dat de Raad vermeld injunctierecht en de bijbehorende mogelijkheid om hierbij aanwijzingen te geven, evenwel uitsluitend kan uitoefenen naar aanleiding van de gebeurlijke vernietiging van een bij de Raad bestreden beslissing en dus niet naar aanleiding van de schorsing ervan.

In zoverre de verzoekende partij de Raad derhalve vraagt om de verwerende partij te verplichten binnen één week na het schorsingsarrest het advies in te winnen van de nv De Scheepvaart en het college van burgemeester en schepenen van de stad Dilsen-Stokkem te verplichten een openbaar onderzoek te organiseren, dient de Raad te besluiten tot de onontvankelijkheid van dit deel van de vordering tot schorsing.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing is in de aangegeven mate onontvankelijk en wordt voor het overige verworpen.

2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 30 mei 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER